Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 3. *Den 1. November 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City den 13de Juli 1873.

Vi have i denne Formiddag hørt nogle fortræffelige Lærdomme angaaende Frelsningsplanen — Lærdomme, som i enhver Henseende staa i Overensstemmelse med den Plan, der aabenbaredes i gamle Dage. Det er Sandhed, som Taleren bemærkede, at de samme Midler afstedkomme de samme Virkninger, det vil sige, naar de virke under lige Omstændigheder. Jeg for mit Vedkommende kan ikke se nogen Forskjel mellem de Omstændigheder, som omgive os, og de, som omgave Folket i Jesu og Apostlenes Dage.

Vi ere faldne Skabninger, det samme vare de; vi ere meget ufuldkomne Væsener og behøve Frelse, det samme var Tilfælde med Hensyn til dem; vi have Syge blandt os, og saa havde de. Dengang befalede Gud Hænderspaalæggelse for de Syges Helbredelse; hvorfor skulde ikke vi i samme Øjemed praktisere det samme Princip idag? Vilde ikke Haandspaalæggelse for de Syges Helbredelse være ligesaa anvendelig nu som i de Dage? Hvori bestaar Forskjellen? Gives der ikke ligesaa mange Syge nu som dengang? Naar Forholdene sammenlignes mellem det nulevende og dalevende Folk, kan ingen Grund anføres, hvorfor disse Gaver skulle tilbageholdes fra os, som nu leve.

Verden siger, at det var nødvendig for Gud at bevise sin Kraft ved at helbrede de Syge og paa forskjellige andre Maader for at overbevise Jordens Indvaanere angaaende Frelsningsplanen, som var dem tilbudt. Hvorfor ikke ogsaa overbevise Jordens Indvaanere i vore Dage? Er dette ikke ligesaa nødvendig nu som dengang? Er ikke en Sjæl ligesaa kostbar for Gud i vor Tid som i de Dage? Dersom det dengang var nødvendig at fordrive Vantroen ved Mirak-

ler, hvorfor have vi ikke det samme behov nu? Dette er et Spørgsmaal, værd at undersøge. Vi lære, at Mirakler i fordum Dage bleve udførte ifølge Menneskenes Børns Tro. Dog vi ville maaske faa høre vor Nutids lærde Gejstlige forkynde, at jo større Vantroen er, jo større Mirakler udfordres der for at fordrive den. Men lad os undersøge, hvorledes Herren gik tilværks og udførte sine Undergjerninger, medens han vandrede paa Jorden.

Vi læse i den hellige Skrift, at Frelseren ved en vis Lejlighed kom til sin egen Fødeby, blandt sine Naboer og Bekjendte, og at han, grundet paa deres Vantro, ikke kunde udføre ret mange Mirakler dér. Hvilken Skade, at ikke Frelseren havde nogle af Nutidens lærde Theologer til at belære sig! De vilde uden Tvivl have sagt ham, at han, ifølge den fremherskende Vantro i Naboskabet og blandt hans Bekjendte, maatte udføre kraftigere Undergjerninger dér end paa andre Steder. Dette vilde have været i Overensstemmelse med de nulevende Theologers Idér. Men i gamle Dage virkede Kristus blandt Folket ifølge deres Tro; og jo større Vantroen var, jo mindre Mirakler udførte han blandt dem.

Vi forstaa, at de samme Principer herskede længe før Jesus kom paa Jorden. Frelseren bevidner selv, at i Profeten Elisæ Dage vare der en stor Mængde Spedalske i Israel. I vide, at dette var en meget ondartet Syge eller Plage, og at Folket følgelig vilde være meget glade ved at blive helbredede for den. Men ingen af dem, siger Jesus, bleve helbredede i Elisæ Dage, med Undtagelse af en Mand, som ikke var af Israel, men en Fremmed, nemlig Syreren Naaman. Hvad var Aarsagen til dette? Ene og alene deres Vantro. Hvad bragte Syreren Naaman til at tro? Han fattede Lid til, hvad en jødisk Pige sagde, der var tagen tilfange af den syriske Armé og bragt til et fjernt Land. Hun sagde ved en vis Lejlighed til sin Frue: „Ak! var min Herre for den Profets Ansigt, som er i Samaria, da skulde han skille ham af med hans Spedalskhed.“ Hun syntes at have Tro; og da dette kom for hendes Herres Øren, tog han med sig store Rigdomme og drog ud i den specielle Hensigt at se denne Israels Profet.

Da han kom til den Egn i Palæstina, hvor Profeten levede, fremstillede han sig først for Kongen; men denne som i en stor Grad var fyldt med Vantroens Aand, antog, at Naaman var kommen for at søge Krig med ham. „Er jeg Gud,“ sagde han, „at jeg skulde kunne udføre denne Gjerning!“ Herren aabenbarede til sin Tjener, Profeten, om denne Mands Komme og i hvilken Hensigt, han var kommen.

„Saa kom Naaman med sine Heste og sin Vogn og stod for Elisæ Hus' Dør.“ Men Elisa, istedetfor at være høflig mod ham og byde ham velkommen til sit Hus, lod ham vide ved et Sendebud, at han kunde to sig syv Gange i Jordans Flod, og da skulde han blive helbredet. En saadan Modtagelse og et saadant Raad syntes ikke at hue Naaman. Han forventede maaske, da han havde rejst en lang Vej, ledsaget af Pragt og store Gaver, at Profeten skulde vist ham stor Ærbødighed, men da ikke dette skete, udbrød han i Vrede: „Ere ikke Vandene i Syria ligesaa gode som Vandene i Israel?“ Derpaa vendte han om og drog bort med Forbitrelse.

Dog en af hans Tjenere sagde til ham: „Min Fader! Dersom Profeten havde forlangt en stor Ting af Dig, vilde Du ikke da have udført den? hvormeget mere, naar han sagde til Dig: to Dig og bliv ren!“ Naaman sagde: „Jeg

antog, at Profeten vilde kommet ud til mig, lagt sine Hænder paa mit Hoved og uddrevet Spedalskheden, saa jeg derved kunde blevet helbredet, men istedet herfor, har han befalet mig, at to mig syv Gange i Jordan, og sendt disse Ord med et Bud, uden selv at se mig.“ Dog tilsidst blev han bevæget af sin Tjener til at gjøre som Profeten havde sagt. Han gik og toede sig syv Gange i Jordan, og øjeblikkelig blev hans Kjød rent som et lille Barns. Alle Spedalske i Israel forbleve i deres Plage, men denne Fremmede blev helbredet og ren.

Hvad var Aarsagen til denne Partiskhed; Hvorfor blev der ikke i denne Henseende udført nogle underfulde Mirakler i Israel? Ene og alene grundet paa deres Vantro. „Men,“ siger den Gejstlige idag —“ jo større Vantro, jo større Nødvendighed for Mirakler, og som Følge heraf, burde Profeten, for at faa den udrydbet, have helbredet alle de Spedalske i Israel.“ Ikke desmindre, Herren hylder sin egen Fremgangsmaade, og om han finder en vantro Generation, ønsker han ikke at tilfredsstille deres kjødelige Nysgjerrighed, men foretrækker at udvise sin Kraft for dem, som ere ydmyge og sagtmodige af Hjertet. Han har handlet saaledes, ikke alene i Jesu og Apostlenes Dage, men i alle Udbelinger; og Kraften er bleven udvist i Forhold til Menneskenes Tro.

Med Hensyn til Profetiens Gave, tro Mange, at denne kun var nødvendig fordum i de mørke Tidsaldere, og naar Evangeliet var oprettet paa Jorden, og store Kræfter og Tegn vistes, vilde der ikke behøves flere Profetier, Aabenbaringer osv., og til Bevis herpaa anføre de Pauli Ord eller blot en Del af dem. I det 13de Kap., første Brev til Korinthierne siger Paulus: „Men enten det er profetiske Gaver, de skulle afskaffes, eller Tungemaal, de skulle ophøre, eller Kundskab, den skal afskaffes.“ Profeti og Tungemaal skulde afskaffes. „Nu,“ siger den lærde Gejstlige, „her er et ligefremt og klart Vidnesbyrd for, at disse Gaver kun vare bestemte for de tidligere Tidsaldere, og at de skulde afskaffes og ophøre.“ Men hvorfor kunne de ikke ogsaa anføre de følgende Vers? Hvorfor forlade en halv Sætning eller Mening!? Hvorfor ikke anføre det Hele og udfinde, naar disse Mirakler, saasom Profeti, Tungemaal, Helbredelse af de Syge osv. skulde ophøre? Dersom de Lærde vilde læse lidt mer, vilde de blive bekjendt med Tiden og Omstændighederne, naar dette skulde finde Sted. Thi Paulus siger i det følgende Vers: „Vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis afskaffes — — Thi nu se vi ved et Spejl, i en mørk Tale, men da skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg i stykkevis, men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er kjendt.“ Her er det tydelig forudsagt, i hvilken Periode Profeti, Helbredelse, Tungemaal osv. skulle ophøre. Disse Gaver ville afskaffes, naar det Fuldkomne kommer. Med andre Ord: De ville ophøre, naar Guds Kirke skal have vundet Sejer og er fuldkommen, naar den ikke behøver flere Profeter, naar den skal være fri for Syge (thi naar alle dens Medlemmer ere udødelige, vil der ingen Syge være at helbrede, hvis Aarsag Helbredelses-Gaven vil ophøre), naar Alle skulle tale ét Sprog — det rene Sprog, som tales af Englene, og som skal gjenskjænkes til Jorden, og naar der som Følge heraf ikke behøves nogen af disse Gaver. Men indtil Fuldkommenhedens Dag kommer, ville alle disse Ting være nødvendige.

Dette er i Overensstemmelse med, hvad Paulus siger i sit fjerde Kapitel til

Epheserne. Dér meddeler han, at de mirakuløse Gaver og Kræfter, som Jesus gav, da han opfor til det Høje og bortførte Fanger, vare givne i et særegent Øjemed. Han beskikkede Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Gaver og Kræfter; og alt var givet i en vis Hensigt. Men hvori bestod denne Hensigt? Deri, at de Hellige skulde blive fuldkommengjorte.

Jeg vil spørge Præsterne i disse Dage: behøve Menneskene i denne Tidsalder at fuldkommengjøres? Eller ere de allerede fuldkomne nok til at komme i Faderens Nærværelse? Hvis de behøve mere Fuldkommengjørelse, hvilket Enhver maa tilstaa, da er det ogsaa af væsentlig Nødvendighed, at de have Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere til at lede sig. „Ja," siger En, „jeg vil tilstaa, at Evangelister, Hyrder og Lærere behøves; og vi have heller ikke afskaffet dem, thi de virke i Mængde blandt os, men vi tro ikke paa Apostle og Profeter." Hvorfor ikke? Siger ikke Apostlen i det samme Vers, at Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere vare givne, da Jesus opfor til det Høje, for de Helliges Fuldkommengjørelse? Hvorfor gjøre I saa Adskillelse mellem dem og paastaa, at de to Førstnævnte ere unødvendige, medens de tre Sidstnævnte ere nødvendige? Hvad er Grunden til dette? For at stemme overens med denne Generations ufornuftige Fremgangsmaade og rette sig efter dens Traditioner. I have ingen Apostle, ingen Profeter og maa have et Slags Undskyldning for deres Afskaffelse, og denne Undskyldning er, at I have dem ikke behov nu. At bevise dette, er Eder umulig, thi det ligger udenfor Eders Evne. I besidde intet Bevis eller Vidnesbyrd, ved hvilke I kunne bekræfte en saadan Paastand. Mod alle de Vidnesbyrd, I kunne fremsætte til Gunst for Eders Læresætninger, vil jeg ligesaa let kunne bevise, at Evangelister, Hyrder, Lærere, Biskopper og andre Embedsmænd, som I have i Eders kristne Kirke, og paa hvilke I tro, ere unødvendige nu, som I kunne bevise, at Profeter og Apostler ere det. Der kan i denne Henseende anføres ligesaa meget Vidnesbyrd for den ene som for den anden Paastand; dog, som en Kjendsgjerning, er der intet Bevis for en saadan Antagelse. Alle disse Mænd vare beskikkede til at bringe de Hellige til Fuldkommenhed, til at arbejde i Præstedømmet og fortsætte hermed, indtil Fuldkommenhedens Dag oprandt; og idet I sige, at saadanne Mænd ere unødvendige, forkaste I ogsaa Præstedømmet, og hvori bestaar saa Eders præstelige Betjening? De vare beskikkede, ikke alene for at administrere i Præstedømmet, men ogsaa for at opbygge Kristi Legeme, hvilket er Kirken. Borttag Apostlene, der ere inspirerede af Herren; borttag Profeterne som forudsige de fremtidige Tildragelser; afskaf de Ting, som Herren har bestemt for Opbyggelsen af hans Legeme — hans Kirke — og dette Legeme eller denne Kirke kan aldrig blive fuldkommen.

Paulus tilkjendegiver endvidere et andet Øjemed for disse Gavers Meddelelse; de skulde nemlig bringe de Hellige til Enhed i Troen, til Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed og til Kristi Fyldes voxne Alder. Afskaf disse Gaver, og hvorledes er saa Eders Tilstand? I ere stillede nøjagtig i Lighed med, hvad Paulus siger i det derpaa følgende Vers — „omtumlede som Bølger og omdrevne af ethvert Lærdomsvejr, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb." Disse Gaver vare givne for at forebygge, at Menneskene skulde blive omtumlede af ethvert Lærdomsvejr. Forkast disse Gaver, nem-

lig Aabenbaring, Profeti og Mirakler, hvilke vare de Hellige tildel i gamle Dage, og Folkene ere udsatte for at blive omtumlede af enhver Lærdom, som lyder i deres Øren. Hvorfor? Fordi de i en saadan Stilling ville være aldeles beherskede af Verdens forskjellige og afvegne Meninger. En Mand har sin Anskuelse, hvilken han søger at hævde ved sin Lærdom; en anden har en anden og modsat Anskuelse, hvilken han ogsaa søger at bevise, men endskjøndt ingen af dem ere inspirerede ved den Hellig-Aand eller besidde Profetiens eller Aabenbaringens Gave, søger enhver af dem alligevel at vinde Indflydelse over sine Medmennesker og samler tilsammen en Del Folk, hvilke de benævne Kristi Kirke. Men Herren vil intet have at gjøre med dem. Han har aldrig benævnet dem Kristi Kirke; han har aldrig talt til dem; aldrig sendt dem nogen Engel, aldrig sendt dem Syner, aldrig oprejst Profeter eller Apostle blandt dem, hvis Aarsag han, saalænge de ere i en saadan Tilstand, ikke vil have noget at gjøre med dem — de ere ikke hans Kirke, aldrig vare, ejheller ville blive, medmindre de omvende sig til Faderen og annamme den Hellig-Aand, som ogsaa er Profetiens Aand. Den, som besidder Kristi Vidnesbyrd, besidder ogsaa Profetiens Aand. Paulus siger, at ingen Mand kan sige, at Kristus er Herre uden ved den Hellig-Aand. En Mand maa vide ved Traditionen, at Kristus er Herren, men han kan ikke have nogen fast Overbevisning herom, medmindre han har den Hellig-Aand, og da Vidnesbyrdet om Kristus er Profetiens Aand — gjør det ham, som besidder det, til en Profet.

Dette er, hvad de Sidste-Dages Hellige tro. Vi have intet nyt Evangelium at tilbyde Verden. Vi ere udgaaede, sendte af den Almægtige, for at vidne mod de nye Evangelier, som ere indførte, og som have Gudfrygtigheds Skin, men som fornegte den Kraft, som var et Særkjende paa Kirken i fordum Dage. Vi ere oprejste for at tale mod falske Lærdomme; vi ere udsendte i dette udtrykkelige Øjemed, samt til frimodig at vidne mod den Ugudelighed og Ondskab, som hersker i den foregivne kristne Verden. Vort Budskab angaar ogsaa dem, der ikke have nogen Religion. Herren har befalet os at opløfte vor Røst og ikke fordølge vort Vidnesbyrd mod al deres Vederstyggelighed og falske Lærdom, og denne Befaling have vi søgt at udføre uden at tage noget Hensyn til Menneskenes Gunst. Gud har ikke sendt os for at bukke og krybe for Menneskenes Traditioner og falske Idér. Han har beskikket os til at fremlægge et Vidnesbyrd mod deres Ugudelighed og Fordærvelse, som har Sæde i deres Midte, og som har været praktiseret blandt dem for mange Slægter i de høje Himles og Verdens Paasyn.

Vi forkynde for hele Verden, at dersom de ville omvende sig fra deres Synder, ydmyge sig og blive i Lighed med Børn, dersom de ville vende sig bort fra deres falske Lærdomme og tro paa Jesus af deres ganske Hjerte samt annamme hans Evangelium, skulle de ikke alene erholde deres Synders Forladelse; men ogsaa den Hellig-Aands Gave tilligemed alle de Tegn, som vare forjættede de Gamle fordum, skulle følge dem. Enhver menneskelig Skabning i Verden vil nyde mere eller mindre af de Gaver, som Herren har forjættet, dersom de ville adlyde Evangeliet. Hvis ikke Alle ere delagtige i dem, er det et Bevis for, at de ere Vantroende; thi Jesus har sagt, at alle de Gaver skulle følge dem som tro, og herved mente han ikke Apostlene alene. Jeg vil anføre hans Ord,

paa det I maa forstaa, at han mente alle Troende i hele Verden. Han sagde til de elleve Apostler: „Gaar ud og lær alle Folk“ — mærk Eder dette „alle Folk“ — „den, som tror“ — det er: enhver Skabning i Verden, som tror — „og bliver døbt, skal blive salig, men den, som ikke tror, skal fordømmes.“

Heri bestod Forskjellen. Mærk Eder nu den næste Forjættelse — „Og disse Tegn skulle følge dem, som tro“ — de skulde ikke følge blot nogle faa Individer i Jerusalem, ejheller Apostlene alene, til hvem han talte, men Alle, som troede, i hele Verden — „i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“

Her er Maaden, paa hvilken enhver Person kan udfinde, hvorvidt han er en Kristen eller ikke. Den hele saakaldte kristne Verden kan herved prøve sig selv og lære at forstaa, om den tror paa Kristus. Dersom disse Tegn følge dem, da ere de Troende, i modsat Fald ere hverken de eller de Sidste-Dages Hellige af den rette Tro. Ingen af os ere sande Troende, medmindre disse Tegn følge os; thi Jesus forjættede dem til enhver Skabning paa Jorden, der vilde tro. Heraf henhører Forjættelsen til saavel de Nulevende som til de Hensovede. Og Herrens Vrede vil komme over Jordens Indvaanere for deres Vantroes Skyld, fordi de have fornegtet Gudfrygtigheds Kraft, fordi de have forkastet Kraften af det gamle Evangelium og vendt sig til menneskelige Lærdomme, og fordi de paa en hyklerisk — maaske Nogle paa en oprigtig — Maade kalde sig selv Kristi Kirke og Troende. Skam over Verden, dersom den ikke gjør Omvendelse, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. November.

Nogle Ord til de Hellige.

Hvorledes er de Helliges Tilstand i Almindelighed? Bedre end noget andet Folks paa Jorden, svare vi. Ere da alle Samfundets Medlemmer gode? spørger En. Nej desværre! svare vi. Men naar der nu gives onde Mennesker blandt Eder, hvori bestaar saa Eders Fortrin fremfor andre Menigheder? spørge vore Medmennesker. I benævne Eder selv Hellige; I sige, at I, som Brødre og Søstre for Herren have sluttet Pagt med ham og efterleve hans Bud og Anordninger; I paastaa, at I have Samfund med Gud, at I have Profeter, Apostle og andre bemyndigede Mænd, som formedelst Aabenbaring fra Herren lede Eder, I sige Eder at være

bedre end noget andet Folk og at besidde Kristi sande Evangelium i Eders Midte, og alligevel, naar vi betragte Eders Fremgangsmaade, lære vi at forstaa, at mange af Eders Kirkes Medlemmer udføre daarlige Gjerninger og i det Hele taget vise et mindre godt Exempel. I tale om indbyrdes Kjærlighed, om Overbærenhed og en god Forstaaelse, og alligevel horer man Enkelte blandt Eder være uenige og splidagtige. Dette kan ikke være noget godt Tegn paa et helligt Folk. Naar I leve saaledes, hvori bestaar saa Eders Hellighed, Eders sande Gudsdyrkelse og Eders Fortrin fremfor Verden, sige Nogle, som først undersøge de Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdomme og derpaa deres Levevis og Handlemaade.

Vi svare til alt dette, at vor Lære er Jesu sande og uforfalskede Evangelium, at vi staa i Samfund med Gud, som formedelst sine bemyndigede Mænd har oprettet dette sit Rige paa Jorden i disse de sidste Dage, at vi som et Folk overholde Herrens Befalinger og leve i indbyrdes Kjærlighed, Enighed og god Forstaaelse, og at dette er et Særkjende paa, at vi uagtet vore Ufuldkommenheder, ere Kristi Menighed. Men desværre! sige vi endnu engang, der findes Bukke blandt Faarene, raadne Fisk blandt de gode, og Klinte blandt Hveden, dog, kan dette anføres som Bevis for, at vor Menighed ikke er Kristi Kirke, at vi ikke ere Guds Folk eller at Enighed og Kjærlighed ikke ere herskende i vor Midte som et Samfund? Nej, aldeles ikke!

Hvis vore Medmennesker ville tage de Enkeltes daarlige Exempel som Bevis for, at vi ikke ere Herrens Folk, da tro de ikke hverken paa Kristus eller paa hans Lærdomme; thi han siger, at Himmeriges Rige er ligt en Vod, som kastes i Havet, og samler af alle Slags Fisk baade gode og raadne, men de gode skulle samles i et Kar og de raadne udkastes. Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende (Matth. 13, 47). Atter ligner Frelseren Himmeriges Rige ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin Ager, men hans Fjende kom om Natten og saaede Klinte i den, og begge Arter vedbleve at voxe til Høstens Tid, da blev Hveden samlet i Laden, men Klinten blev opbrændt. Guds Rige lignes ogsaa ved Faar og Bukke, som paa Dommens Dag ville blive adskilte. Af disse Frelserens Lignelser forstaa vi, Sidste-Dages Hellige, at Guds Folk eller Kristi Menighed ikke udelukkende skal bestaa af Retfærdige alene. Og vi se med dyb Bedrøvelse, at flere af dem, som bære Navn af Hellige i mange Retninger ikke vise, at de ere det i Ordets fulde Betydning. Enkelte Familier leve i indbyrdes Uenighed. Manden, som er Hovedet, er ligegyldig for Evangeliet, forsømmer at holde Bøn og viser et daarligt Exempel for Hustru og Børn, hvilke aldeles tabe Agtelsen for ham og gjøre og lade som de ville. Børnene opvoxe i Vanartighed og Ulydighed, gjøre sig skyldige i stygge Vaner og gaa uanseet Forældrenes Villie efter deres eget Hoved. Ægtefællerne leve i Splid og ere ligegyldige for deres Pligter; de tabe mere og mere Agtelsen og Kjærligheden for hinanden; den samme Indflydelse gjør sig gjældende hos Børnene; Guds Aand forlader dem; de ere tilsidst i et fuldstændigt Mørke; Djævelen har faaet Magt over dem; de begynde at udføre slette Handlinger, som de holde i Skjul, og ved Hjælp af Satans Aand, istedetfor Guds Aand, ere de istand til med alt Hykleri at besmykke og bestyrke sig i deres Daarligheder og endda benævne sig selv Medlemmer blandt de Sidste-Dages Hellige.

Vore Medmennesker se deres Fremgangsmaade, deres Hykleri og le af deres

pralende Paastand, at de besidde den sande Tro og ere Kristi Efterfølgere; thi de ere ofte, i Lighed med Farisæerne, de værste til at prale af deres mange gode Dyder. Tillige hører man ofte Saadanne paa en vredagtig Maade nedrive deres Medbrødres og Søstres Karakter, men hvad vil Enden blive med dem? De ville ende i Lighed med Bukkene, med de raadne Fisk og med Klinten. De mangle ikke Kundskab; de ville ingen Undskyldning have for Herren, men ville, dersom de ikke snart omvende sig og med dyb Anger og Ruelse fortryde deres for Herren mishagelige Fremgangsmaade, gaa til Fordærvelse.

Saadanne Individer staa som en Anstødssten for de Oprigtige, som ønske at undersøge Sandheden; de spærre Vejen for den Gode, der med Afsky tænker, idet han ser deres slette Vandel: „Disse kunne aldrig være Hellige og deres Menighed kan ikke være af Kristus. Det vilde være Daarskab at søge efter Guds Rige blandt saadant et Folk.“

Ve over dem, som leve saaledes, dersom de ikke gjøre hastig Omvendelse! Herren vil ikke have nogen Medlidenhed med dem; thi han har skjænket dem Lys og Talenter, men de have forsømt at bruge disse Goder. De have seet Skjæven i deres Broders eller Søsters Øje, men glemt at uddrage Bjælken af deres eget.

Aflæg al Løgn, al Bagtalelse, alt Fjendskab, al List og Underfundighed, al Misundelse, al Bitterhed, Vrede, Had og ond Følelse; thi vid, at Enhver skal svare for alle sine Gjerninger. I Mænd, vis Eder som Herrens Tjenere, opfyld Eders Pligter, lev i Kjærlighed og god Forstaaelse med Eders Hustru og Børn; vid, at I ere Hovedet, og at Ansvaret for en stor Del vil hvile paa Eder, om Eders Familie gaar til Fordærvelse. Dersom Eders Hustru gjør Fejl, saa er det Eders Pligt at formane hende, som den svagere Skabning, i al Kjærlighed. Ere Eders Børn vanartige, da bør I straffe dem, ikke med raa og hensynsløs Strenghed, men med alvorlig Betænksomhed. Og naar Husfaderen i al Visdom irettesætter Børnene, bør ikke Moderen lægge sig imellem eller ynkes over dem for den Straf, der bliver dem tildel, men bør heller formane dem til for Eftertiden at være gode og artige, paa det de maa undgaa deres Faders tugtende Haand.

Det er en Hustrues Pligt at lytte til sin Mands Raad og Lærdomme. Og dersom Manden og Hustruen leve i Kjærlighed med hinanden og opfylde og efterleve Herrens Love, ville Børnene efterfølge deres Exempel, og gjensidig Agtelse og Kjærlighed vil herske i hele Familien. Saadanne ville have næsten et Paradis her paa Jorden; de ville have Fred med Gud, og hans Aand vil styrke dem i alle gode Forsætter; de ville bevare deres Tunge fra at udtale Svig og Bagtalelse; de ville vise deres Medmennesker et følgeværdigt Exempel; de ville være Fredsmæglere og sande Sidste-Dages Hellige, og hvad vil Enden blive med dem, naar denne korte Prøvestand er tilende? De ville, som Johannes siger, blive Konger og Præster hos Gud og opnaa en fuld Ophøjelse i hans herlige og celestiale Rige.

Brødre og Søstre! Vær forsigtige i Eders Handlemaade! Vær forsonlige, kjærlige og overbærende. Dersom Nogen bagtaler Eder, saa søg ikke at forsvare Eder ved at bagtale ham igjen; thi derved vise I, at ogsaa I ere Bagtalere og vinde intet i Agtelse ligeoverfor Eders Medmennesker, men vær hellere højsindede og frimodige nok til ikke at tage noget Hensyn til Saadant, thi det vil nok blive aabenbaret i sin Tid. Og Guds Mishag vil komme over dem, som hensynsløst nedriver

sin Broders eller Søsters Karakter, om de end skulde have fejlet; thi det tilhører ikke os at være Dommere.

Opbyg hverandre og tal godt om hverandre, forsaavidt Sandheden tillader det, og vid, at med hvad Dom, vi dømme, skulle vi ogsaa dømmes. Den som vil have Del i Opstandelsens Morgen, maa afstaa fra alle onde Følelser. Sæt de gode Raad og Lærdomme, I faa fra Tid til anden, i Udførelse i Eders daglige Liv, og I ville føle Glæde og have Fred med Gud. Men vid, at Eders Bønner betyder intet for Herren, om I fremture i Daarlighed, og Straffen vil blive mange Gange værre for Eder end for dem, som gjøre det Onde i Uvidenhed. „Thi den Tjener, som véd sin Faders Villie, og ikke gjør derefter, skal faa mange Hug (Luk. 12, 47).

Korrespondance.

Brigham City, den 1ste Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Siden min Hjemkomst har min Tid været ganske optagen, hvis Aarsag jeg har været hindret i efter Ønske at skrive til Kjøbenhavn. Ikke desmindre, jeg antager, at Broder Peterson har vist mindre Forsømmelse end mig i denne Henseende, og at han har givet Dem Underretning om vor lykkelige Ankomst til Ogden den 24de Juli om Morgenen.

Jeg var meget syg de sidste tre Dage paa Jernbanen, af hvilken Grund jeg hverken saa godt ud eller følte vel ved vor Ankomst. Dog alligevel, min Helbred har siden den Tid forbedret sig betydelig; og nu føler jeg, uagtet der i den senere Tid har været megen Sygdom i denne By, temmelig rask. Min Moder har været meget angreben, men begynder nu saa smaat at komme sig. Anders Sørensens Søster, som emigrerede fra Vest-Sjælland dette Aar, afgik igaar ved Døden hersteds.

I et Brev fra Broder Peterson, som jeg modtog for faa Dage siden, siger han, at hans Helbred har været temmelig svag for en Tid. Jeg har i den senere Tid havt det travlt med Høsten og blev netop færdig med den i Lørdags. I denne Uge agter jeg at gjøre en Begyndelse med Opførelsen af mit Hus. Tømmeret ligger rede paa Tomten og Arbejdere ere ansatte. Huset vil for det Første kun indeholde to Værelser.

Min Frugthave er ganske ladet med Frugt, og jeg har maattet stive op Grenenene paa mine Æbletræer af Frygt for, at de skulle brækkes. Jeg har aldrig i dette Land seet en mere rig Høst af baade Korn og Frugt end i Aar. Vi have havt fem Regnbyger siden jeg kom hjem.

Præsident Young tilligemed nogle af de tolv Apostle afholdt en To-Dages

Forsamling i Logan for fjorten Dage siden. Den fornemste Læresætning baade privat og offentlig var: Indførelsen af Enoks Orden. Præsident Snow holdt igaar en Tale, som varede i to Timer, over den samme Gjenstand. Det synes som om Indførelsen af denne Orden ligger Præsidentskabet overmaade meget paa Sindet. Ifølge Præsident Youngs Ord, maa vi komme til dette Standpunkt, og det ret snart!

Alting aander Liv og Fremgang i Landet. Man kan ikke sige, at ret store Kapitaler ere i Omsætning, men hvad gjør dette til Sagen, naar man har i Overflod af det, man behøver, foruden dem. Jeg har ikke erholdt nogen fast Ansættelse endnu, men har gode Udsigter til en inden længe. Jeg rejser vist til Konference og vil maaske, naar jeg kommer tilbage have nogle mere interessante Nyheder at fortælle Dem. Haabende, at De er vel og med venlig Hilsen til Deres Medarbejdere og de Hellige i Kjøbenhavn Konference, tegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet
P. F. Madson.

Stokholm, den 19de Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Netop hjemkommen fra en Missionstur paa Øen Gottland, hvor jeg i Forening med Broder J. Andersen have opholdt os i omtrent tre Uger, ønsker jeg herved at give Dem en Beretning om vore Søskendes Tilstand hersteds. Jeg havde længet ønsket at kunne aflægge et Besøg blandt de Hellige paa denne Ø, for personlig at undersøge Forholdene blandt dem, hvis Aarsag jeg benyttede Lejligheden, da den tilbød sig. Vi have holdt mange Forsamlinger, som alle vare ret godt besøgte, og Tilhørerne have været fredlige og opmærksomme. Flere Oprigtige ere blevne indlemmede i Kirken under vort Ophold derovre.

De fleste Søskende bo paa den sydlige Halvdel af Øen. Flere af dem have staaet trofaste i mange Aar og i deres fattige Omstændigheder gjort deres Bedste for at opholde Missionen. Deres Fortjeneste er meget knap, saa de kun med den yderste Sparsomhed kunne opnaa at forskaffe sig lidt Kartofler, Fisk og surt Brød til deres Livs Ophold. Mange af dem have store Familier, og deres Børn ere ude at tjene hos Bønderne for næsten Ingenting. Der ere flere af vore Søstre, som tjene for 15 à 17 Rigsdaler om Aaret, og som udføre en Mands Arbejde baade i Marken og i Laden. Dog dette hindrer dem ikke i at gaa 2 à 3 Mil til Forsamling og betale deres Tiende, ja, de indsætte endog hvert Kvartal i Emigrationsfondet af denne deres højst ubetydelige Fortjeneste. De vente med Længsel paa Udfrielse.

Her i Stokholm er det noget bedre, saalænge Fortjenesten er god. Dog vi have mange Fattige her, som sidde med store Familier, men som ikke desmindre ere lykkelige i Evangeliet og leve i den Forhaabning snart at komme til Zion. Flere af vore Brødre, som hele Ugen gjennem arbejde i det Timelige, gaa om Søndagen 2 à 3 Mil ud paa Landet for at holde Forsamlinger. Vi have gode Forsamlinger her i Staden og alene i Stokholms Gren ere 41 Sjæle blevne ved Daab indlemmede i Menigheden siden sidst afholdte Konferencemøde. Der ere gode Udsigter for Evangeliets Fremme i denne Arbejdsmark. Dog de Fleste, som lytte til vore Lærdomme ere, som Kristus siger, af de Fattige og Sagtmodige.

Stadig lyder det Opraab til os:

„Kjære Brødre, vi have nu været saa mange Aar i Pagten, og vi længes saa meget efter at komme herfra, førend vi blive for gamle og vore Kræfter udtømte."

Jeg befinder mig vel, mine Medarbejdere ere ivrige og trofaste Mænd i Evangeliets Tjeneste og Størsteparten af vore Sofkende lever efter Herrens Befalinger. Med kjærlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret slutter jeg mit Brev.

Deres Broder i den ny Pagt
Math. Nilson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

„Mormonernes" aandelige Anliggender ere bestyrede ved et Raad af Tolv, bestaaende af følgende Personer: Brigham Young — Herrens Løve, H. C. Kimball — Naadens Herold, Parley P. Pratt — Paradisets Bueskytte, Orson Hyde — Israels Oliekvist, Willard Richards — Rullernes Bevarer, John Taylor — Rettens Stridsmand, William Smith — Den patriarkalske Jakobs Stav, Wilford Woodruff — Evangeliets Banner, George A. Smith — Sandhedens Arkitrav, Orson Pratt — Filosofiens Viser, John E. Page — Solskiven, og Lyman Wight — Bjergenes vilde Væder. Deres eneste fælles Ejendom er Templet. „Mormonerne" ere flittige, gode Landmænd, avle Hvede i Overflod og ere nu især med at oprette Fabriker. Det hele Samfund maa med Hensyn til deres særegne og enkelte Troessætninger ansees som et mærkværdigt Folk, og i de kommende Tidsaldere vil vistnok deres Tempel, lig Ruinerne af Palenque, slaa Beskueren med Forundring, og Historien vil da ikke være istand til at forklare, hvilket Folkefærd havde deres Gudsdyrkelse dér."

Præsident Young drømte, at han saa Broder Josef Smith, som bad ham ikke at haste — Denne Advarsel blev given tre Gange.

Den 18de August begyndte man at mure med Mursten paa Grundmuren til Nauvoo Hus, og den 23de var Kuppelen paa Templet færdig.

Præsident Young sammenkaldte et Raad af sine Brødre, hvor der blev bestemt, at tre tusind haardføre Mænd skulde udvælges til i Foraaret med deres Familier at rejse til Øvre-Kalifornien.

Tidlig i September begyndte den mindeværdige Mordbrand i Hancock County. Den heldige Fremgang ved Opførelsen af Templet tilligemed de hurtige Fremskridt ved Nauvoo Hus syntes at have opægget de Helliges Naboer. Anti-Mormonerne, komne til Kundskab om, at Josef og Hyrum Smiths Mordere vare frigivne, at Nauvoo Haandfæstning var gjenkaldt, og at de Hellige stode ganske udenfor Lovenes Beskyttelse, lode ikke vente paa sig med at udøve deres Voldsgjerninger. I Lima og Yelrome satte de Ild paa Huse og Kornstakke, og skjøde paa Broder Clark Hulet og Broder Durfees Børn.

Da disse Tidender naaede det første

Præsidentskab, sendte de Bud til Folket med det Raad, at de skulde forsøge at faa deres Ejendomme solgte til Pøbelen, sende Kvinderne og Børnene snarest mulig til Nauvoo, medens Mændene bleve tilbage i al Stilhed for at bevogte Pøbelens Foretagender. I et Brev til Forstanderen i Yelrome Gren, anførte Præsident Young følgende: „Vore Fjenders Hensigter er at opvække Modstand nok til en almen Forbitrelse mod os, men det er bedst, at vi tage Vare paa vore Familier og vort Korn, og lad dem saa opbrænde vore Huse." Ifølge Præsidentens Raad tilbøde de Hellige i Yelrome Pøbelen alle deres faste Ejendomme tilsalg, med Undtagelse af Kornet, som de tiltrængte til Brød, mod at tage som Betaling Kvæg, Vogne og andre Ting, som kunde anvendes til at forflytte deres Familier. Dog alligevel vedblev Forfølgelsen med den mest djævelske Haardnakkethed. Der gjordes Opraab til Mændene i Nauvoo om at være medhjælpelige og drage ud med deres Heste og Vogne til at udfri de Hellige, som levede i de længstbortliggende Setlementer, der vare mest udsatte for Pøbelens grusomme Fremfærd. Som Svar paa dette Opraab bleve strax 135 Vogne udsendte. Imidlertid var J. B. Backenstos, Fredsdommeren i County'et, som ved mer end én Lejlighed havde vist sig som en Ven af de Hellige og tilbøjelig til at bevare Fred, især med at gjøre Alt i hans Magt for at dæmpe Pøbelvoldsomhederne, der vare blevne saa fremherskende. Og det som mere var, han rejste ned til Warsaw og søgte at oprejse en væbnet Magt til at forhindre Mordbrændingen, men var ikke istand til at faa en eneste Mand til at understøtte sig.

Omtrent ved denne Tid blev Biskop George Miller, anklaget som Oprørsstifter, sat i Carthage Fængsel. En Politiofficer kom til Nauvoo med Arrestordre mod Præsident Young og de tolv Apostle. De vare anklagede for at have understøttet og ophidset Josef Smith i hans forræderske Anslag mod Staten, for at have været Ledere for Nauvoo Legionen, for at have opført et Arsenal, for at have været i Besiddelse af Kanoner i Fredstid, for at have afholdt private Raadsforsamlinger i Nauvoo og for at have ført Korrespondance med Indianerne. Dog, uagtet dette, forlod Politimanden Byen uden at arrestere Nogen.

Fredsdommer Backenstos skrev til Præsident Young fra Carthage den 15de og raadede ham til at organisere en Trop paa to tusind vel armerede Mænd, hvilke skulde være færdige for øjeblikkelig Tjeneste, naar han forlangte dem. Han tillagde endvidere, at han efter al Sandsynlighed ikke kunde vente nogen Bistand fra de saakaldte „Jack-Mormoner". Navnet „Jack-Mormon" var i de Dage tillagt Personer, som stode udenfor Kirken, men som ikke desmindre vare venlig sindede mod de Hellige.

Øjemedet for Præsident Youngs Fremgangsmaade var at dæmpe Ophidselsen blandt Folket, paa det at de ikke skulde have nogen gyldig Grund for deres Voldshandlinger, og for at hele Verden kunde se, hvem som vare de virkelige Angribere. For ikke at bevirke Ufred, og som et Middel til at bevare Sikkerhed og god Orden for den nærværende Tid var det, at han ifølge Pøbelens Ønske gik ind paa at forlade Staten ved Foraarets Begyndelse. Og dog paa samme Tid havde de Hellige iagttaget Lovene, hædret Konstitutionen og gjort mere for at udvikle Statens Hjælpekilder end alle dens andre Indvaanere tilsammen.

Ikke desmindre, uagtet de Helliges farlige Tilstand og den fortsatte Hærjen af deres Fjender i de nærliggende Di-

strikter, vedbleve alligevel Folket i Nauvoo med at bygge paa Templet, bestemte paa at værne dette under endog de mest kritiske Omstændigheder. Da Taarnet og Spiret vare fuldendte i Oktober, bleve Forberedelser gjorte for at afholde Oktober Konferencen i Templet. Og i Sandhed, de vare saa ængstelige for at faa det færdig, at det blev besluttet, at alle Tømmermænd, som kunde opdrives, skulde øjeblikkelig sættes i Arbejde, medens Andre skulde hjælpe til ved Høstningen og andre Arbejder.

(Forts.)

Konferencemødet i Kristiania,

den 4de og 5te Oktober 1873.

Mødet overværedes af Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsident L. S. Andersen, Omrejsende i Konferencen Even Torgersen og Ældste H. K. Olsen fra Kontoret i Kjøbenhavn. De Helliges Forsamlingssal var i Anledning af Højtiden smagfuldt dekoreret med Blomster og Grønt. Mange Hellige fra de omliggende Grene vare komne til Staden for at bivaane Festen. Ikke saa faa Fremmede vare ogsaa tilstede, og en stille og fredlig Aand var den præsiderende under alle Forsamlingerne.

Ifølge Forstandernes Vidnesbyrd fremgik der, at Herrens Værk gaar, omend sagte, dog stadig fremad, og flere Sandhedssøgende vare siden sidst afholdte Konference tillagte Kirken ved Daab. Brødrene havde ved flere Lejligheder afholdt Forsamlinger hos Fremmede, og mange Skrifter vare udbredte blandt Folket, saaledes var der i Arendals Gren i den korte Tid af to Maaneder solgt omtrent 400 Expl. Ingen Forfølgelse, værd Omtale, var kjendelig. Øvrighederne vare humane, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare paa mange Steder ret lovende. Brødrene følte Aanden af deres Kaldelse og ønskede at fortsætte i dette ædle Foretagende at udsprede Lys og Kundskab blandt deres Medmennesker.

Præsident Larsen fremstod og udtalte sin Glæde over at have Lejlighed til at samles med de norske Hellige; han ytrede, at han følte vel i deres Midte, samt foreholdt dem de mange Velsignelser, vi som et Folk nød fremfor Verden. Vi havde Lejlighed til at komme tilsammen og vise, hvorvidt vi vare enige i at opholde Herrens Tjenere samt hverandre indbyrdes; vi vare velsignede med Kundskab fra det Høje og vare ved Herrens Naade komne til Lyset, og vi skulde derfor søge at efterleve vor Religion og opfylde vore Pligter. Den store Enhed blandt de Sidste-Dages Hellige var ufattelig for Verden, og Herrens Kraft og Aand bevirkede den. Han ansporede dem derpaa til at leve i Enighed og god Forstaaelse med hverandre og til at dyrke og udvikle den Aand, som engang var beseglet ved Fuldmagt fra det Høje paa deres Hoveder, paa det de kunde gaa fremad i det Gode, have Fred med Gud og berede sig for en fuld Ophøjelse i hans celestiale Rige. Derpaa hentydede han til Visdomsordet og fremsatte Velsignelserne af at overholde det. Herren havde aabenbaret det

i den Hensigt, at det skulde efterleves, og det var derfor de Helliges Pligt at vise Lydighed til hans Villie i dette, saavel som i alle andre Ordinancer og Principer i Evangeliet. Talte om de berusende Drikkes fordærvelige Indflydelse over baade Sjæl og Legeme, og fremsatte den rædsomme Følge af at fremture i denne grove Last. Hentydede til Verdens slette Omtale om os og sagde, at den finder Fejl ved vort Flerkoneri, medens den paa samme Tid opholder og priviligerer i Tusindvis af Skjøger i deres egen Midte. Sagde at Menneskene svævede i Mørke og Vildfarelse, og dette var Aarsagen, hvorfor de ikke kjendte Gud og hans Veje. Han sluttede sine interessante Bemærkninger med at aflægge et kraftigt Vidnesbyrd for de tilstedeværende Fremmede, og opmuntrede dem til at undersøge „Mormonismen" og ikke forkaste den, blot fordi de hørte saamange taabelige Rygter udbredte om dette Folk.

Konferencepræsident Andersen talte om den store og uindskrænkede Tillid, Herrens Tjenere nyde. Naar Præsident Young sagde, at dette eller hint skulde gjøres, vare de Hellige strax rede til at sætte det i Udførelse, og de følte sig meget velsignede ved at lyde ham og havde den Overbevisning, at alle hans Befalinger vare fra Herren og vare til deres evige Vel. Han opmuntrede de Hellige til at holde „Stjernen" og hellere gaa et Maaltid Mad foruden i de fjorten Dage end at være betagen Lejligheden til at erholde Kundskab og Formaning gjennem dens gode og sunde Lærdomme. Formanede dem til at betale deres Tiende og spare til Emigrationen. Han gav de Hellige et godt Vidnesbyrd og ønskede, at Herren maatte velsigne dem.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 bleve Kirkens Autoriteter baade i Zion og Adspredelsen foreslaaede til Opholdelse, samt at de Hellige skulde opholde hverandre indbyrdes. Dette Forslag blev enstemmig vedtaget.

Derpaa fremstod Ældste Torgersen og bevidnede sin Glæde ved at være en Medarbejder i en saa ophøjet og ædel Sag. Sagde, at han havde rejst flere hundrede Mil i ganske kort Tid og besøgt de Hellige paa de mest afsides liggende Steder. Tiderne vare helt forskjellige nu til hvad de vare den første Gang, han forkyndte „Mormonismen" i disse Lande. Dengang var han bleven arresteret flere Gange og maatte, fordi han prædikede Omvendelse til Menneskene, lide Straf paa Vand og Brød ofte i flere Dage, men Herren havde styrket ham, og han var ikke saa snart sat i Frihed, førend han paany begyndte sin Omvendelsesprædiken.

Ældste H. K. Olsen udviklede paa en tydelig og forstaaelig Maade Begyndelseslæren i Kristo og beviste af Bibelen, at „Mormonismen" er det selvsamme idag som Kristi Evangelium var i hans Dage. Han sagde, at det var en urimelig Paastand, at Verdens Vise, om de end besad nok saa meget af den verdslige Kløgt, netop derfor skulde forstaa Bibelen, som var nedskreven af Mænd dikterede af Herrens Aand.

Efterat alle Konferencens Forhandlinger vare tilendebragte, sluttedes den enstemmig til ubestemt Tid.

Oluf J. Andersen,
Skriver.

Herrens Gjerning.

Zions Sol er Folkets Glæde,
Zions Fremtid Folkets Lyst;
Derfor frejdig vi betræde
Trængsels Vej med modigt Bryst.
Sandhed blev fra Himlen givet,
Sandhed frem af Jorden kom,
Kalder Folk til Naadelivet
Før en falden Verdens Dom.
Josef ved Guds Naade grunded
Tidens Fyldes store Værk,
Herrens Børn, som trygge blunded,
Rejste sig i Vælde stærk,
Rysted af sig Aandens Lænker
Som og Traditionens Aag,
Og selvstændig nu de tænker:
Levner Babels stumle Tog.
Alt som Værket Kræfter samled,
Alt som Sandhed fæsted Rod,
Mørkets Skare harmfuldt samled
Efter Støtte for sin Fod.
Alle Stænder, Høje, Lave
Rusted enig sig til Kamp,
Tilsvor Josef tidt en Krave,
Spundet af den bedste Hamp.
Men de Ædleste paa Jorden
Kjendte Hyrdens sande Røst,
Og fra Østen, Syden, Norden
Iled de til fjerne Vest,
Planted Frøet til et Rige,
Hvori Ret og Sandhed bor,
Bygged Templer uden Lige,
Gavnlig kun for dem, der tror.
Da Guds Rige var grundfæstet,
Josef Magtens Nøgler gav
Til de Tolv; nu Intet rested:
Brigham arved Josefs Stav.
Hin sin Gjerning maa fuldbyrde,
Ofre alt sit ædle Blod
For den Sag, som Verdens Hyrde
Til vort Gavn ham kalde lod.
Gjennem Storm og vilde Bølger
Brigham leded Folket frem,
Trods Verdens Avind os forfølger,
Grunded os et varigt Hjem.
Mellem Rocky Mountains Tinder
Riget voxer Dag for Dag,
Fasthed, Kraft det stadig vinder
Uden Blod og Vaabenbrag.
Kraften bor i Folkets Indre,
Er en Gave fra vor Gud,
Derfor Ingenting kan hindre,
Zion smykket staar som Brud.
Gjennem Fordom, Had og Mørke,
Trænger Lyset mer og mer,
Paa Klippens Top staar Herrens Kirke,
Snart Alles Øjne klart den ser.
Fnys kuns, Statsmænd, i Jer Vælde,
Storm kuns Zion, har I Lyst,
Herrens Haand vil snart Jer fælde,
Drage Zion til sit Bryst
Lær af bitre Fortids Prøver,
Haard er Sandheds skarpe Braad,
Alt Jert Opspind brat den kløver
Og Jer Lod bli'r Sorg og Graad.

Salt Lake City, den 22de August 1873.

Th.

Notits.

Konferencemødet i Kjøbenhavn vil tage sin Begyndelse Lørdagen den 15de November Kl. 2 Eftermiddag paa Salen i Fredrik den 7des Gade, og vil blive fortsat Søndag den 16de Kl. 10 Fmdg. paa Morskabstheateret i Frederiksbergs Allé.

Blandinger.

Prins Napoleon er i Anledning af det Forsøg, han gjorde paa at samle Bonapartisterne og de Radikale, gjort til Gjenstand for adskillige Bemærkninger og Anekdoter, der vidne om den ringe Agtelse, som denne Person nyder. Da der i sin Tid var Tale om, at han skulde duellere med den orleanistiske Prins, Hertugen af Aumale, sagde Kejseren: „Det har ingen Fare, naar min Fætter faar en Kugle i Livet, maa det være én, som han selv har slugt". Under et Besøg paa Fabriken i Sèvres betragtede Prinsen to Tallerkener; den ene, med den første Kejsers Billede, kostede 40 Franks, den anden, med Prinsens eget, kun 20; han spurgte nu om Grunden til Forskjellen i Prisen og fik det pikante Svar: „Det kommer af, at Kejseren har været i Ilden". Da han engang spurgte en af sine politiske „Venner", hvad denne vilde begjære, om han (Prinsen) blev Kejser, fik han det Svar: „Et Pas til Udlandet".

En engelsk Præst, der havde været meget syg, blev efter atter at være kommen til Kræfter, ligefrem stormet af Naboer og Gjenboer, der gjorde venlige Forespørgsler med Hensyn til hans Helbred. Den franske Legationssekretær udmærkede sig i Særdeleshed ved sin Ivrighed, men det traf stadig saa uheldig, at hans Tjener kom i det Øjeblik, da Pastoren sad ved Frokostbordet. Den gode Præst spekulerede længe paa, hvorledes han skulde blive disse Besøg kvit, og fandt tilsidst paa gode Raad. En Formiddag, da Tjeneren som sædvanlig indfandt sig, gik han selv hen til ham og sagde: „Hils Deres Herre og sig, at jeg har det godt, og at jeg vil have det godt i de første tre Uger."

En amerikansk Redaktør forsikrer sine Læsere, at den eneste Grund til, at hans Hus ikke blæste om i den sidste vestlige Storm, var, at man havde en stor Panteobligation paa det.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.